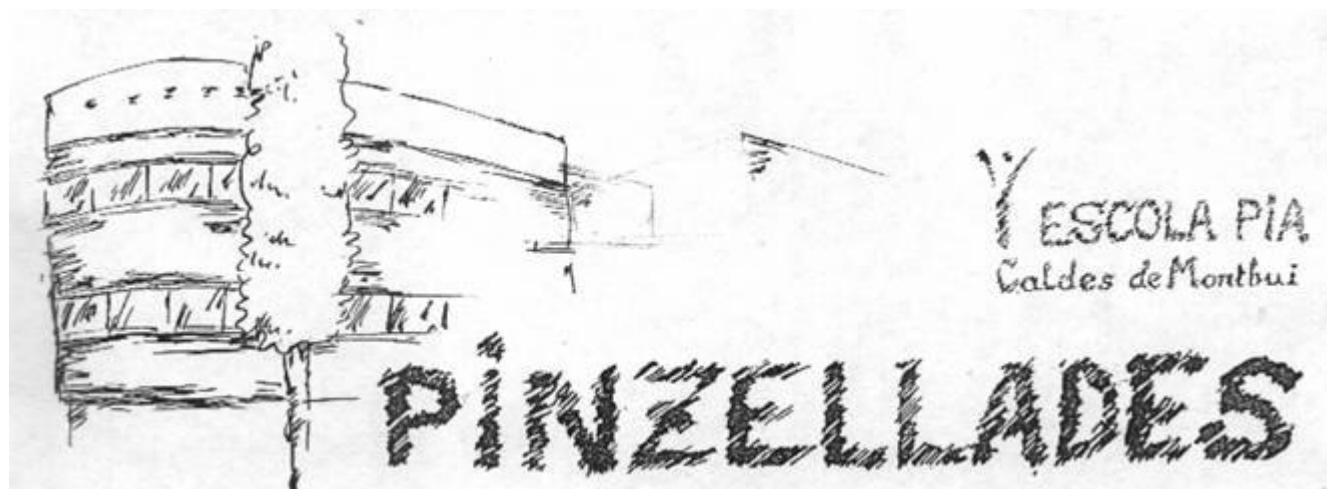

ESPORT I EDUCACIÓ

EL QUE HEM DE FER ELS PARES

Facilitar als nostres fills que puguin triar el tipus d'activitat esportiva que més els agrada, en lloc d'obligar-los a que facin la que més ens agrada a nosaltres mateixos.

Interessar-nos per l'esport que practica el nostre fill: si li agrada, si es diverteix, si apren i creix. Seria important assistir a competicions o activitats en què participi.

Interessar-nos per l'enfocament de la tècnica esportiva per part de l'entrenador del nostre fill, sol·licitar-li informació sobre les característiques de l'esport, el reglament, queixes i propostes dels seus esportistes, i plantejar-li els nostres dubtes i inquietuds.

Animar el nostre fill en una competició, donant-li suport, reconeixent el seu esforç i respecte, però evitant fer d'entrenador.

Mantenir-nos tranquils i confiar en el nostre fill quan durant un entrenament o competició comet un error o no li surten les coses.

7. Respectar, comprendre i donar suport a la funció dels àrbitres en les competicions. Les queixes i propostes només poden plantejar-se a través dels canals adequats, en lloc de fer-ho en públic.

8. Animar el nostre fill a practicar un esport d'acord amb les regles.

9. Aplaudir les bones actuacions tant del nostre fill com dels seus companys d'equip i de l'equip contrari.

10. Assistir, participar i col·laborar amb l'entrenador quan ens convoca a una reunió.

11. Col·laborar amb el nostre fill, el seu entrenador i el seu col·legi, club o equip en els entrenaments i en l'organització d'activitats i competicions.

12. Preguntar a l'entrenador amb educació i discreció (en el lloc i el moment adequats) quan hi ha alguna cosa que no compremem o no ens agrada el que fa.

Mostrar respecte i cordialitat du-rant les competicions en relació amb els entrenadors i sportistes dels equips contraris.

13. Delegar en l'entrenador la feina de l'educació del nostre fill a l'hora de fer esport.

14. Noi oblidar la resta de membres de la família; ningú s'ha de sentir rebutjat o encasellat per l'esport que practica.

EL QUE NO HEM DE FER ELS PARES

1. Empènyer o animar massa el nostre fill a fer esport i a participar en competicions.
2. Donar indicacions tècniques al nostre fill durant una competició o abans o després que tingui lloc.
3. Desesperar-me o irritar-me quan el meu fill o el seu equip perdi amb un altre que penso que no és tan bo.
4. Mostrar alguna vegada el meu empipament a l'entrenador del meu fill per no comptar amb ell com a titular de l'equip o per assignar-li un paper que jo consideri que no li correspon.
5. Recriminar l'àrbitre en una competició quan la seva actuació no m'ha semblat encertada.
6. Recriminar o discutir obertament amb els pares d'altres esportistes durant un entrenament o una competició.
7. Ridiculitzar o criticar l'adversari en presència del meu fill.
8. Parlar de manera despectiva del comportament i de la manera com l'entrenador del meu fill fa la seva feina.
9. Donar massa importància o criticar el resultat que ha obtingut el meu fill en alguna competició.
10. Somiar que algun dia el meu fill es converteixi en un gran campió.
11. Amençar el meu fill i fins i tot arribar a castigar-lo amb deixar de fer esport quan no va bé en els estudis o fa alguna cosa malament.
12. Mostrar poc interès a acompanyar el meu fill als entrenaments o a les competicions.
13. Mostrar poc interès a acudir a una reunió de pares o a parlar amb l'entrenador quan em cita.
14. Pensar que el meu fill pot dedicar-se a una altra mena d'activitats més profitoses que fer esport.

Qüestionari de reflexió elaborat pel departament de Cultura del Govern d'Aragó

Si la millor prevenció i solució per a la violència en l'esport és l'educació, un paper capital en aquest aspecte l'han de tenir els pares i les mares. En el recent seminari sobre violència en l'esport, celebrat a Madrid, el govern d'Aragó va presentar un programa amb una sèrie de projectes preventius i educatius, anomenat *Entrenant pares i mares*, que inclou activitats informatives i formatives... Una de les activitats que més fascinen els joves amb edats compreses entre els 6 i els 16 anys és sens dubte la pràctica de l'esport, una de les facetes

L'ideal és recordar sempre que els fills són persones que s'eduquen fent esport, on l'important és com ho fa i no què aconseguix, si es diverteix, si aprèn, si és bo per a la salut, si s'enriqueix amb la relació amb altres esportistes, entrenadors, àrbitres, familiars d'altres esportistes... Els pares, en resum, sempre són un exemple per a ells. Moltes vegades s'ha pogut observar com alguns pares recriminen l'actitud o el treball dels entrenadors cap els seus fills sense tenir en compte que el respecte i el suport

més importants i divertides de la seva vida quotidiana. I la gran majoria de sociòlegs i experts en pedagogia no dubten a assenyalar l'esport com una de les fórmules de suport dels joves per aconseguir una bona educació i desenvolupament. No obstant això, en molts casos l'actitud dels progenitors cap als seus fills pot desvirtuar aquesta funció apartant-los del camí del desenvolupament ideal. Amb l'esport els xavals desenvolupen la convivència, fomenten no-ves amistats, els ajuda al desenvolupament físic i sobretot es converteix en una eina ideal per formar-se com a persones...

mutu en el paper que cadscú ocupa respecte el xaval i la comunicació permanent entre tots dos és la millor garantia de la seva formació esportiva... Els rivals no han de ser enemics, són xavals que com la resta de nens practiquen un esport per diversió, que els ajuda a formar-se i a ser millors. Cal tenir en compte que qual-sevol imatge agressiva o inadequada és el model més contraproductiu per al desenvolupament del fill si es vol evitar que en un futur pugui tenir comportaments violents tant en l'esport com en la seva convivència amb la resta de la societat.

C. Méndez. *Avui*. 17 de novembre del 2003. Pàg. XI